

Sygn. akt SNO 47/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 listopada 2016 r.

Sąd Najwyższy - Sąd Dyscyplinarny w składzie:

SSN Przemysław Kalinowski (przewodniczący)

SSN Dariusz Dończyk (sprawozdawca)

SSN Jacek Gudowski

Protokolant Katarzyna Wojnicka

przy udziale Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Sądu Apelacyjnego [...] i
przedstawiciela Ministra Sprawiedliwości,
po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 25 listopada 2016 r.,
sprawy **R.R.**

sędziego Sądu Okręgowego w [...]

w związku z odwołaniem , wniesionym przez Ministra Sprawiedliwości
od wyroku Sądu Apelacyjnego - Sądu Dyscyplinarnego w [...]
z dnia 30 maja 2016 r., sygn. akt ASD .../2016,

**1. zmienia zaskarżony wyrok w części dotyczącej orzeczenia o
karze w ten sposób, że w miejsce kary nagany na podstawie art.
109 § 1 pkt 4 u.s.p. wymierza obwinionemu R.R. karę
przeniesienia na inne miejsce służbowe w okręgu Sądu
Apelacyjnego [...];**

**2. kosztami postępowania dyscyplinarnego obciąża Skarb
Państwa.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 30 maja 2016 r. Sąd Dyscyplinarny – Sąd Apelacyjny w [...] uznał sędziego Sądu Okręgowego w [...] R.R. za winnego popełnienia zarzucanego mu przewinienia służbowego polegającego na tym, że w okresie od 26 lutego 2013 r. do 12 czerwca 2015 r. w 19 sprawach przydzielonych mu do referatu o sygn. akt: [...] podejmował czynności procesowe ze znacznym opóźnieniem, wbrew zasadzie koncentracji materiału procesowego określonej w art. 6 § 1 k.p.c. oraz § 8 zasad etyki zawodowej sędziów, co stanowi przewinienie dyscyplinarne określone w art. 107 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych (jedn. tekst: Dz.U. z 2015 r., poz. 133 – dalej: „Pr.u.s.p.”) i za to na podstawie art. 109 § 1 pkt 2 Pr.u.s.p. wymierzył mu karę nagany oraz na podstawie art. 133 Pr.u.s.p. kosztami postępowania dyscyplinarnego obciążył Skarb Państwa.

Sąd Dyscyplinarny – Sąd Apelacyjny ustalił, że w dniu 9 października 2015 r. Prezes Sądu Okręgowego w [...] przekazał Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego dla okręgu Sądu Apelacyjnego [...] uchwałę Kolegium Sądu Dyscyplinarnego w [...] z żądaniem podjęcia czynności dyscyplinarnych wobec sędziego R.R.. W ocenie Kolegium, sędzia podejmował czynności w sprawach ze znacznym opóźnieniem i bez usprawiedliwionej przyczyny doprowadził do przewlekłości postępowania. Żądanie oparte zostało na protokole lustracji przeprowadzonej przez sędziego wizytatora B. G. w sprawach wskazanych przez Przewodniczącego Wydziału Cywilnego. Z protokołu lustracji wynika, że w sprawie I C .../13 od dnia 21 kwietnia 2015 r. nie podjęto żadnej czynności i nie wyznaczono terminu rozprawy, wcześniej natomiast wystąpił etap składania przez strony kolejnych pism procesowych, które sędzia referent przyjmował, nie stosując rygorów z art. 207 k.p.c. W sprawie I C .../14 sędzia wydał zgodę nowemu zarządowi na udzielenie odpowiedzi w terminie 3 miesięcy. Mimo upływu terminu 1 czerwca 2015 r. innych czynności sędzia referent nie podjął, mimo że planowany urlop rozpoczął dopiero 15 lipca 2015 r. W sprawie I C .../13 brak jakichkolwiek czynności od 2 lutego 2015 r. W 12 losowo wybranych sprawach z referatu sędziego R.R. również wystąpiły beczynności. W sprawie I C .../11 – 13 marca 2015 r. Sąd Apelacyjny [...] zwrócił akta po rozpoznaniu apelacji od wyroku częściowego, gdzie wyrok został zmieniony przez

oddalenie powództwa w stosunku do jednego z pozwanych. Nie wyznaczono od tego czasu terminu rozprawy. Pełnomocnik powoda został zobowiązany „do zawiadomienia Sądu w terminie 14 dni, czy strona modyfikuje roszczenie w związku z uzasadnieniem S.A. w zakresie pozwanych dla poszczególnych pozwanych pod rygorem przyjęcia, że podtrzymuje roszczenie”. Pełnomocnik złożył odpowiedź 27.04.2015 r.”. Zarządzeniem z 28 kwietnia 2015 r. doręczono pozwany odpisy pisma pełnomocnika powoda. Tej treści zarządzenie nie miało żadnego wpływu dla wydania zarządzenia o wyznaczeniu terminu rozprawy. Stwierdzono bezczynność od 13 marca 2015 r. W sprawie I C .../13 - postępowanie zostało zawieszone 2 kwietnia 2014 r. na podstawie art. 177§ 1 pkt 1 k.p.c. z uwagi na toczące się postępowanie w sprawie I C .../11 innego sądu. Pierwszy wniosek o podjęcie postępowania wpłynął 16 września 2014 r., w którym pełnomocnik wskazał, że Sąd Apelacyjny [...] oddalił apelację w sprawie I C .../11 wyrokiem z dnia 25 lutego 2014 r. Mimo że sprawa jest prawomocnie zakończona sędzia wydał zarządzenie o dołączeniu akt i uzyskał informację, że akta nadal są w Sądzie Apelacyjnym. Pełnomocnik składa ponowne pismo 29 września 2014 r. i dołącza odpis wyroku Sądu Apelacyjnego z uzasadnieniem i wnosi ponownie o podjęcie postępowania. Dalej brak podjęcia decyzji o podjęciu postępowania i wyznaczeniu terminu rozprawy. Pełnomocnik po raz kolejny ponawia wniosek o podjęcie w piśmie z dnia 3 listopada 2014 r. Sędzia wydaje zarządzenie o dołączeniu akt związkowych I C .../11 i dalej nie podejmuje postępowania i nie wyznacza terminu rozprawy. Kolejny wniosek pełnomocnika o podjęcie postępowania z dnia 25 maja 2015 r. Dalej sędzia nie rozstrzyga wniosku, tylko zarządza dołączenie akt I C .../11. Okazuje się, że akta te zostały dołączone do sprawy I C .../14 i przesłane do Sądu Apelacyjnego [...]. Na kartce sekretarka pyta, czy wypożyczyć, ale sędzia referent nie odpowiada. Sprawa I C .../14 kolejna wymiana pism między stronami, zbędna dla rozstrzygnięcia sprawy, brak decyzji w zakresie wyznaczenia terminu rozprawy, czy też zlecenia opinii uzupełniającej. Sprawa I C .../15 - do rozpoczęcia urlopu sędzia nie wydał zarządzenia o wyznaczeniu terminu rozprawy, a już 1 czerwca 2015 r. takie zarządzenie można było wydać. Sprawa I C .../14 - nie wyznaczono terminu rozprawy, chociaż razem z zarządzeniem o zwrócenie się o akta i informację do policji, już co najmniej od 28 kwietnia 2015 r. takie zarządzenie

powinno być wydane. Od tej daty występuje beczynność. Sprawa I C .../14 - ostatni termin rozprawy wyznaczony był na 23 marca 2015 r. Sprawa I C .../12 - od 20 kwietnia 2015 r. wystąpiła beczynność. W sprawach I C .../13 i I C .../12 wnioski o podjęcie postępowania nie zostały rozpoznane od kwietnia 2015 r.

Od września 2014 r. występuje przewlekłość postępowania w sprawie I C .../13 o zapłatę. Wpływ – 21 sierpnia 2013 r. Termin rozprawy wyznaczony został na 18 grudnia 2013 r. Tłumacz przysięgły języka niemieckiego usprawiedliwił swoją nieobecność. Rozprawę odroczone na 12 marca 2014 r., ale nie wezwano na termin świadków wskazanych w sprzeciwie od nakazu zapłaty oraz w odpowiedzi na sprzeciw. Rozprawę odroczone celem zwrócenia się do Ministerstwa Sprawiedliwości o przedłożenie przepisów prawa materialnego niemieckiego w zakresie umów pożyczek i odsetek wraz z tłumaczeniem, lecz nie wskazano, na jaką datę. O te przepisy można było zwrócić się już wcześniej, w dacie wydania zarządzenia o wyznaczeniu pierwszego terminu rozprawy. Ministerstwo w dniu 27 marca 2014 r. wezwało do wskazania daty, na którą stan ma być ustalony. Informacja została wystana 14 kwietnia 2014 r. Dnia 16 maja 2014 r. przepisy wraz z tłumaczeniem zostały nadesłane, lecz nie został wyznaczony termin rozprawy, tylko zarządzeniem z 19 września 2014 r. poinformowano pełnomocników, że w aktach są już przepisy prawa niemieckiego. Okazało się także, iż jeden z pełnomocników zmarł. Okręgowa Rada Adwokacka w [...] dnia 9 października 2014 r. poinformowała, który z adwokatów przejął sprawy. Zarządzeniem z 16 października 2014 r. poinformowano nowego pełnomocnika, że w aktach znajdują się przepisy. Termin rozprawy wyznaczono na 6 maja 2015 r. Rozprawę jednak odroczone celem zwrócenia się do Sądu Rejonowego o akta czterech spraw gospodarczych, przy czym pełnomocnik powoda w odpowiedzi na sprzeciw (pismo z 3 października 2013 r.) wskazywał jako dowody w sprawie nakazy zapłaty wydane w tych sprawach i już wtedy powinno być wydane zarządzenie o dołączeniu tych akt.

W sprawie I C .../14, dnia 8 stycznia 2015 r. zlecono biegłej z zakresu grafologii wykonanie opinii w terminie 2 miesięcy. Biegła otrzymała zlecenie 15 stycznia 2015 r. W dniu 27 stycznia 2015 r. pełnomocnik powódki złożył wniosek o zabezpieczenie powództwa. Zarządzeniem z dnia 9 lutego 2015 r. poinformowano

pełnomocnika, że akta są u biegłego i sąd nie może rozpoznać wniosku o zabezpieczenie, gdy tymczasem należało zwrócić się do biegłej o zwrot akt. Dnia 5 marca 2015 r. biegła zwróciła się o przedłużenie terminu do wykonania opinii i wniosek ten został rozpoznany pozytywnie, przy czym już sędzia nie zaznaczył do kiedy ten termin przedłużyć. Do dnia lustracji biegła nie wykonała opinii i nie została ponaglona o zwrot akt z opinią. Natomiast 18 maja 2015 r. pełnomocnik powódki wniósł o ponaglenie biegłej o złożenie opinii i rozpoznanie wniosku o zabezpieczenie. Zarządzeniem obwinionego R.R. pismo dołączono do akt zastępczych. W sprawie występuje beczynność od 27 stycznia 2015 r. w zakresie rozpoznania wniosku o zabezpieczenie, a brak zakreślenia przez sędziego terminu do sporządzenia opinii może spowodować, że biegła niełoży opinii w najbliższym czasie.

Sprawa I C .../15 dotyczy rozvodu z podziałem majątku. W pozwie, który wpłynął do sądu 20 lutego 2015 r., złożony został wniosek o zabezpieczenie powództwa w zakresie podziału majątku, który nie został rozpoznany. Termin rozprawy wyznaczony na 12 czerwca 2015 r. został odwołany zarządzeniem z 5 czerwca 2015 r., gdyż pozwany wniósł o wyznaczenie innego terminu, wskazując, że do końca lipca 2015 r. przebywa na leczeniu szpitalnym i jednocześnie wniósł o doręczenie mu odpisu pozwu (w aktach znajduje się zwrot wezwania i odpisu pozwu, wysłane na adres wskazany w pozwie). Nie wyznaczono nowego terminu. Beczynność trwa od 5 czerwca 2015 r.

W sprawie I C .../14 o rozwód, ostatni termin wyznaczony został na 13 kwietnia 2015 r. Od tego czasu trwa beczynność, mimo wniosku pełnomocnika pozwanego z 19 czerwca 2015 r. o wyznaczenie terminu rozprawy i rozpoznanie jego wniosku o zabezpieczenie, zgłoszonego już w odpowiedzi na pozew.

W sprawie I C/15 o rozwód (wpływ 12 stycznia 2015 r.) termin rozprawy 18 marca 2015 r. Nastąpiła zmiana stanowiska stron w zakresie żądania rozvodu. Mimo złożonego pisma przez powódkę, nie wyznaczono kolejnego terminu rozprawy po 31 marca 2015 r. Obecnie pełnomocnik powódki wniósł o niewyznaczanie terminów od 29 czerwca do 10 sierpnia 2015 r.

Sprawa I C .../13 o rozwód (wpływ 26 lutego 2013 r.) termin rozprawy był

wyznaczony na 30 czerwca 2015 r., ale pełnomocnik powódki wniósł o jego zmianę, bo powódka urodziła dziecko. Wniosek został uwzględniony, a termin odwołany, lecz nie wyznaczono nowego terminu, aby zakończyć sprawę.

W sprawie I C .../13 o zapłatę, w dacie wniesienia pozwu powódka była małoletnia i reprezentował ją ojciec. W dacie rozprawy 22 kwietnia 2015 r. powódka ukończyła 18 lat. Na rozprawę stawiał się ojciec powódki i powódka wniosła o przesłuchanie go w charakterze świadka. Ojca nie przesłuchano, a rozprawę odroczone celem umożliwienia stronie pozwanej ustosunkowania się do wniosku dowodowego. Strona pozwana nie wypowiedziała się i nie podjęto żadnych czynności.

W dwóch sprawach: I C .../13 i I C .../14 Sąd Apelacyjny [...] postanowieniami z dnia 9 grudnia 2015 r. w sprawie I S .../15 oraz z dnia 25 stycznia 2016 r. w sprawie I S .../15 stwierdził przewlekłość postępowania sądowego toczących się przed Sądem Okręgowym w [...].

R. R., który jest sędzią Sądu Okręgowego w [...], urodził się 22 października 1961 r. Pracę w Wymiarze Sprawiedliwości rozpoczął 1 września 1987 r. w charakterze aplikanta. W dniu 30 września 1986 r. został mianowany asesorem, a w dniu 9 czerwca 1989 r. powołano go na stanowisko sędziego Sądu Rejonowego w [...]. Od 4 maja 1987 r. do 23 maja 1988 r. odbył służbę wojskową w ramach korpusu podchorążych rezerwy. W Sądzie Rejonowym w [...] orzekał do 25 maja 2005 r., a następnie w ramach delegacji orzekał w Sądzie Okręgowym w [...]. W trakcie orzekania w Sądzie Rejonowym w [...] pełnił funkcji przewodniczącego wydziału cywilnego, cywilno-karnego oraz funkcję kierownika sekcji ds. wykroczeń. Na stanowisko sędziego Sądu Okręgowego w [...] został powołany postanowieniem Prezydenta RP w dniu 19 lipca 2007 r. W sądzie orzeka cały czas w wydziale cywilnym I instancji.

Sędzia R.R., wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2012 r. w sprawie SNO 37/12, został skazany za przewinienie dyscyplinarne na karę upomnienia.

W ocenie Sądu Dyscyplinarnego – Sądu Apelacyjnego, wina sędziego dokonania zarzucanego mu przewinienia służbowego polegającego na

podejmowaniu czynności w 19 sprawach ze znacznym opóźnieniem, wbrew zasadzie koncentracji materiału procesowego określonej w art. 6 § 1 k.p.c. i § 8 zasad etyki zawodowej sędziów nie budziła wątpliwości. Wyjaśnienia sędziego, że zarzucane opóźnienie było skutkiem nieobecności pracownika sądu, który nie wykonał czynności zleconych mu przez sędziego, a należących do jego obowiązków, nie zasługiwały na uwzględnienie. Nie może bowiem usprawiedliwiać sędziego okoliczność niewykonania czynności przez pracownika sekretariatu, skoro należą one do zakresu obowiązków sędziego. Zachowanie stanowiło przewinienie służbowe określone w art. 107 § 1 Pr.u.s.p.

Sąd Dyscyplinarny - Sąd Apelacyjny nie znalazł podstaw do zastosowania wobec obwinionego kary upomnienia. Obwiniony sędzia wyrokiem z dnia 27 września 2012 r. w sprawie SNO 37/12 został ukarany karą dyscyplinarną upomnienia za podobne przewinienie dyscyplinarne popełnione w okresie od 1 czerwca 2011 r. do 12 grudnia 2011 r. Podobnego przewinienia dopuścił się po 5 miesiącach od ukarania przez Sąd Najwyższy. Wymierzona mu kara nie odniosła więc żadnego skutku. Dotychczasowa nienaganna praca nie mogła uzasadniać zastosowania po raz kolejny kary upomnienia, skoro kara ta nie zdyscyplinowała sędziego do systematycznej pracy. Z tych względów wymierzono obwinionemu na podstawie art. 109 § 1 pkt 2 Pr.u.s.p. karę nagany, która powinna spełnić stawiany jej cel.

Od wyroku Sądu Dyscyplinarnego - Sądu Apelacyjnego odwołanie wniósł Minister Sprawiedliwości, który zaskarżył go na niekorzyść obwinionego w części dotyczącej orzeczenia o karze. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił rażącą niewspółmierność – łagodność – orzeczenia o karze polegającą na wymierzeniu kary dyscyplinarnej nagany, w wyniku nieuwzględnienia we właściwy sposób wagi i szkodliwości społecznej popełnionego czynu, okoliczności obciążającej w postaci uprzedniej karalności za tożsame rodzajowo przewinienie dyscyplinarne, a także celu prewencyjnego, jaki powinna spełniać kara. Skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez wymierzenie sędziemu R.R., na podstawie art. 109 § 1 pkt Pr.u.s.p., kary dyscyplinarnej przeniesienia na inne miejsce służbowe.

Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny zważył, co następuje:

Rodzaj kary dyscyplinarnej powinien być dostosowany przede wszystkim do wagi przewinienia dyscyplinarnego oraz jego stopnia szkodliwości społecznej (por. m.in. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 11 lutego 2003 r., SNO 4/03, OSNSD 2003, nr 1, poz. 5, z dnia 16 września 2004 r., SNO 31/04, OSNSD 2004, nr 2, poz. 42, z dnia 13 października 2005 r., SNO 48/05, SNCSD 2005, nr 1, poz. 61 oraz z dnia 12 stycznia 2006 r., SNO 63/05, OSNSD 2006, nr 1, poz. 23).

Waga przewinienia dyscyplinarnego, którego dopuścił się obwiniony sędzia R.R., była znaczna. Przewinienie to nie miało charakteru drobnego i incydentalnego uchybienia w czynnościach służbowych, lecz polegało na wielokrotnych uchybieniach w terminowym podejmowaniu czynności w sprawach przydzielonych obwinionemu z uwzględnieniem normy wynikającej z art. 6 k.p.c. oraz zgodnie z § 8 zasad etyki zawodowej sędziów. Zgodnie z art. 6 § 1 k.p.c., sąd powinien przeciwdziałać przewlekaniu postępowania i dążyć do tego, aby rozstrzygnięcie nastąpiło na pierwszym posiedzeniu, jeżeli jest to możliwe bez szkody dla wyjaśnienia sprawy. Natomiast § 8 zasad etyki zawodowej sędziów stanowi, że we wszystkich przydzielonych sprawach sędzia ma obowiązek podejmować czynności bez zwłoki, bez narażania stron i Skarbu Państwa na niepotrzebne koszty. Stwierdzone w sprawie opóźnienia w podejmowaniu czynności przez obwinionego były znaczne i dotyczyły istotnych dla sprawnego przebiegu postępowań sądowych czynności takich jak wyznaczanie terminów posiedzeń sądu, rozpoznania wniosków o podjęcie zawieszonego postępowania, dbania o terminowość pracy biegłych sądowych, czy rozpoznawania wniosków o zabezpieczenie w terminie określonym w art. 737 k.c. Zaniedbania sędziego odnotowano w okresie od 26 lutego 2013 r. do 12 czerwca 2015 r. Miały więc charakter długotrwały i rażący. Skutkiem zaniedbań obwinionego w terminowym podejmowaniu czynności było stwierdzenie przewlekłości postępowań w dwóch postępowaniach.

Wysoki był również stopień społecznej szkodliwości przewinienia dyscyplinarnego, popełnionego przez obwinionego. Opóźnienia godziły w prawa gwarantowane w art. 45 ust. 1 Konstytucji oraz art. 6 ust. 1 Konwencji z dnia 4 listopada 1950 r. o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności, przewidujących prawo do rozpoznania sprawy sądowej, odpowiednio, bez nieuzasadnionej zwłoki oraz w rozsądnym terminie. Niedotrzymanie tych

standardów prowadzi do osłabienia ochrony poszczególnych praw majątkowych i niemajątkowych będących przedmiotem poszczególnych postępowań sądowych. Czyn obwinionego godził także w dobro wymiaru sprawiedliwości, tj. jego wizerunek i zaufanie do sądu. W związku ze stwierdzeniem przewlekłości postępowań, Skarb Państwa poniósł także wymierną szkodę majątkową w związku z koniecznością zapłaty sum zasądzonych w postępowaniach o stwierdzenie przewlekłości postępowań na podstawie przepisów ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym lub prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (Dz.U. Nr 179, poz. 1843 ze zm.).

W postępowaniu dyscyplinarnym nie zostały natomiast ustalone okoliczności niezależne od obwinionego, które usprawiedliwiałyby – chociażby w pewnym stopniu - podejmowanie przez obwinionego tak wielu, jak ustalono, czynności ze znacznym opóźnieniem. Nie były nimi wskazane przez obwinionego przyczyny związane z pracą innych pracowników sądu, którym, jak to ustalił Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny, zlecono wykonywanie czynności, za których wykonanie był odpowiedzialny sam obwiniony. Obwiniony nie przedstawił także okoliczności i nie wniósł także o przeprowadzenie dowodów potwierdzających jego twierdzenie, że przyczyną opóźnień w terminowym podejmowaniu czynności w przydzielonych mu sprawach był rozbudowany referat. W odpowiedzi na odwołanie Ministra Sprawiedliwości obwiniony powołał się także na swój stan zdrowia, który miał być jedną z przyczyn opóźnień. Obwiniony jednak – poza określeniem rodzaju dolegliwości zdrowotnych - nie wskazał bliższym okoliczności i dowodów pozwalających na ocenę, czy faktycznie w czasie, w którym stwierdzono opóźnienia w podejmowaniu przez niego czynności w przydzielonych mu sprawach, chorował, a stan jego zdrowia był tego rodzaju, że wpływał na możliwość właściwego wykonywania przez niego obowiązków służbowych.

Z tych względów należy podzielić stanowisko Ministra Sprawiedliwości o rażącej niewspółmierności wymierzonej obwinionemu kary dyscyplinarnej, tj. jej rażącej łagodności w stosunku do wagi przewinienia dyscyplinarnego oraz jego stopnia społecznej szkodliwości. Tym bardziej w sytuacji, w której w stosunku do

obwinionego ustalono okoliczność obciążającą w postaci uprzedniej karalności dyscyplinarnej (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 2007 r., SNO 37/07, OSNSD 2007, poz. 54) za tożsamy przedmiotowo czyn. Nie może też ująć uwagi, że kolejne przewinienie dyscyplinarne obwiniony popełnił zaledwie kilka miesięcy po prawomocnym orzeczeniu wobec niego kary upomnienia. Orzeczona wówczas wobec obwinionego kara nie przyczyniła się więc do wyeliminowania uchybień w zakresie sprawności postępowań w sprawach przydzielonych obwinionemu. Nie ma więc podstaw do pozytywnej prognozy, że cel taki osiągnie kara nagany. Poza tym kara ta - mimo że surowsza od kary upomnienia - powinna być orzekana jedynie za przewinienia dyscyplinarne drobniejszej wagi, czy też poważniejsze, ale mające charakter epizodyczny. Z tych względów uzasadniony jest wniosek, że Sąd Dyscyplinarny – Sąd Apelacyjny nie uwzględnił w dostatecznym stopniu wszystkich okoliczności wpływających na wymiar kary, a tym samym orzeczona przez ten Sąd kara wobec obwinionego jest rażąco łagodna. Właściwą karą, uwzględniającą wszystkie ustalone w sprawie okoliczności, jest kara przewidziana w art. 109 § 1 pkt 4 Pr.u.s.p. - przeniesienia na inne miejsce służbowe. Ze względu na swoją surowość powinna ona wpłynąć na zmianę postawy obwinionego. Kara ta jednocześnie spełnia cele związane z prewencją ogólną. Wybór tej kary stanowi bowiem sygnał, że brak wyraźnej zmiany postawy sędziego co do wykonywanych przez siebie obowiązków służbowych po wcześniejszym orzeczeniu łagodnej kary dyscyplinarnej spełniającej w istocie funkcję ostrzegawczą, nie pozostaje bez wpływu na wybór kary w kolejnym postępowaniu dyscyplinarnym.

Z tych względów Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny na podstawie 438 pkt 4 k.p.k. zmienił zaskarżony wyrok w części dotyczącej orzeczonej kary w ten sposób, że na podstawie art. 109 § 1 pkt 4 Pr.u.s.p. orzekł karę przeniesienia obwinionego sędziego na inne miejsce służbowe w miejsce kary nagany. Na wskazanie obszaru Sądu Apelacyjnego [...], w ramach którego nastąpi przeniesienie obwinionego na inne miejsce służbowe, miała wpływ wcześniejsza, przed orzeczeniami dyscyplinarnymi, wieloletnia i nienaganna służba obwinionego sędziego. O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 133 Pr.u.s.p.

